

La passió de vibrar

Mireia Vidal-Conte escriu poesia partint de la ferida de la vida / PERE VIRGILI

OUSE
Mireia Vidal-Conte
Editorial: Labreu
Barcelona, 2016
Pàgines: 96
Preu: 13 euros

Mireia Vidal-Conte és poeta i lluita per ser-ho fins a les màximes circumstàncies de la seva vida, segons confessa en una entrevista on també diu que ha donat veu a un jo fragmentat i histèric, un jo curiós. Fragmentat, sí. Hi ha alguna cosa en comú que recorre els seus poemes i és la visió d'aquests fragments. Fragments de la ferida, no de la vida en el seu recorregut imaginari, parlo de la ferida de la vida, *le mal de vivre*, que dirien els francesos. La ferida no deixa lloc a la transcendència. O sí? Jo crec que sí, que el poema és la ferida en els seus darrers textos. "Escriu des del ventre. També des de la gola, des de la meua miopia o des dels ganglis. I des de la ferida. Escriu des de les veus que m'escruien." Quines veus són aquestes on ressona la de Virginia Woolf? Moltes de dones (però no totes; els lectors li coneixem altres mestres): Felícia Fuster, Alejandra Pizarnik, Marguerite Duras, Ingeborg Bachmann, Christina Rossetti, Sylvia Plath...

Ouse és el nom del riu on Woolf es va submergir per treure's la vida. A Mar del Plata, a la costa argentina, ho va fer Alfonsina Storni... Mireia Vidal-Conte s'imagina aquell cos de l'escriptora vint-i-un dies flotant; acapara la metàfora a d'altres poetes

que es van suïcidar i en el text travessa els contorns de les paraules precises; no hi ha excés de metàfores, els versos semblen tallats amb ganivet.

Deu poemes conformen la primera part, dedicats a l'escriptora anglesa, al seu cos flotant. En un diu: "Jo sé / sensacions woolfianes ser / ella i mudar." Per què sap tant la poeta d'aquestes sensacions woolfianes? Potser hem denfilar els seus altres llibres, formar-ne un farcell, com els romanços de cec, i en cadascun descobrir que reflecteix una claror diferent?

La segona part del poemari, *Altres rius*, són altres deu poemes on una cita de Rosa

Font: "El silenci de tot el que s'ha escrit sense llenguatge", ens ajuda a trobar el to, la veu calma dels versos per sentir una resplendor, el no llenguatge, potser la negativa a l'anècdota de la seva poesia; potser aquest és el vol dels seus versos, l'albatre i després l'empremta.

A *Andades*, la tercera part del poemari, el solc de fascinació per ocupar el lloc de la ferida, que Chantal Maillard, entre d'altres poetes, ha deixat en els seus llibres, apropiant-se tant del dolor, fa que els lectors quedin atrapats per aquesta idea, i rellueixen la mirada que recorre aquests versos.

La poesia de la Vidal-Conte és veloç i ens deixa el solc. Hi trobem reflexos de la seva pròpia poesia. En el recorregut, el llibre/llebres, el fragment/fragments, s'alternen en els versos. La finestreta del tren fa veure una consciència que recrea preguntes i reflexions a l'uníson.

El llibre acaba amb *Virginia, as always*. Per què en anglès? És una altra de les característiques de la poesia de Mireia, la seva pàtria és la llengua poètica d'algunes poetes, persones ferides. Com diu Antònia Vicens en el seu concís i lluent epíleg, el seu nom, mireia, en minúscules, forma part del paisatge. Orlando és ella, pot ser que vulgui transmutar-se en aquella aigua, aquell riu Ouse on hi repiquen tabús relacionats amb la sexualitat (o la no-sexualitat): "Totes les dones no són / susceptibles de ser imitades. /Orlando sí?"

Recorden *Orlando*, la novel·la que va publicar Woolf el 1928, basada en la vida de la seva amiga, Vita Sackville-West? En l'obra de Mireia Vidal-Conte, els misteris s'entrellacen entre aquarel·les i veus. Orlando és un eco més, un eco extensiu que augura un llarg recorregut en els vagons del seu excel·lent viatge poètic. *

NOVEL·LA JORDI CAPDEVILA

Pel broc gros i amb bona lletra

"Pluja que quan tocava a terra es transformava en fang i merda... Aigua neta i pura que només havia de tocar la superfície on vivien els homes per convertir-se en merda i sang que t'embrutaven fins i tot l'ànima." Una metàfora reveladora de *Recorda que moriràs*, el debut literari de Ferran Garcia [entrevistat a la pàgina 46]. Una narrativa transparent, fins i tot "neta i pura" en molts moments, que a mesura que va penetrant en l'ànima lectora es transforma en sang, brutícia, dolor, suplici i turment. La maldat i el patiment al límit explicat amb un llenguatge clar, directe, ben lligat i entenedor que resalta encara més la brutalitat humana.

El protagonista només troba comprensió i genera benaurança fent tatuatges dolorosos i es recrea en el patiment en totes les altres tasques vitals. Un suplici físic i psicològic. El propi i el dels altres. Com més escabrós i dolorós és el que envolta la condició humana, millor. Li diuen en Mosca perquè de petit arrencava les ales a les papallones. Però la seva dèria és saber per què la seva mare el va abandonar només néixer ell. El secret el guarda amb clau i forrellat el seu pare, que mai no li ha volgut explicar les causes de l'abandó.

La frustració li venia d'aquesta incògnita que parcialment trobarà resposta en les cartes secretes de la mare, que va pispar del

Ferran Garcia ha publicat la seva primera novel·la, que mostra